

N. Kövös, febr. 9. 1858.

K 513 / 1136.

Leveled, 'edes jó barátom, megörvendeztetett, de ugyan
meg is sponorida beállítását! Ezen irandó valék hozzád;
mert a mint egy réváról ily körülmények közt nem igényelem
dúrii valószínűsége, — úgy nem lehetem, habár ellenedre volna is,
hogy időről időre fel ne keresselet soraimmal; hogy — olyan a
milyen — vigaszt nyújtani ne igyekezzem. Jól tudom, mily
kevésbé vagyok arra való ember, hogy más — harkinté legjobb
barátomat — vigasztaljak — s a legjobb vigaszt is mily ke-
vésbé ferne bámulhatok; hiszen, noha más ok idesse tö' tá,
jamat, én is adlakom a fáradtság, csüggedés, semmivétel
átom phosissal, melyekről se most panaszkodok; én is ta,
don, mi az: a legvégig a társaságban egyedül lenni, mind-
közöségben csak önbajunkat látni; járva — kelve halott,
rak, — sőt annál többnek: szexuál halottnak lenni; örömet
semmiben nem találai, sőt magától az örömtől futni, mert az
is faj, mint beugrott a kacagás; — mind erre én adlakom
a "kötelezti" évek alatt, — s hozzá még azt a gyötrelmet
is, hogy bármely leverő volt az óra, azirá a kötelezést
teljesíteni, a családért munkálni kellett; felállni és beténi,
hi órákat naponként nyilvánosan, féken tartani az
érellel pajzányságot, ügyelni skavaura, uodulatonra
80. a legapróbb részletig, nehogy egy vagy más dolog nevet,
sajnosnak tűnjék fel olyan hallgatóság előtt, melynek mind egy
akár Casar akár Jókai Pál a professzor, de ha ferre lehetni,
hogy kikaphasson, kikapna miya. Kordostan hát én, 'edes Mát,
kann, a tiedhez haperlő, károk; azt is tudom, hogy a
vigasztalás semmit sem ért. Környű annak, kinél semmi
baja nincs, az nem áni: vejj erőtel magadon, ragadd ki tel,
kelet a fáradtságtól; akari és megjön a kedv. Mind eret
step, tudósok, de az a baj, hogy éppen a létező hiányzik,
mely kivételére szükségos; mint ha igyba kegyessé súlyos
kegyessé az javaslatok: csináljon commotiót, mi gyert
jótban lett. Körönöni, de ha nem lehet.

Só megér: kedves jó emberem, az ma is tom neked a,
na bölcseséggel: csinálj commotiót, leki mozgást magadnak.
Probaturum est. Míg én gonul atomat mindig csak bajban
— mint nyelvet a fajós fogon. tartottam: semmi remény nem
vols javulások. örökös türengésben éltem, mint az a hypo,
ambicus, ki meggyőződve hogy laba két faluattal, örök,
ke' nemegyet hogy elvőrik. Ujabb újabb reinkipelés csinálkann,
majd e majd aua nagy verekely higgott felettom, mint da,
mveleri kard: de bír az csak nem szakadt le. Évek folytak

És én, ha jobban nem, rosszabbul se lettem, mint elinté valék.
És némi megnyugvást adott, nevezetesen a bajok. Akármiképpen,
miben találhatók meg érdeket a világon. Sokszor szabályosság került
pillanatnyi síráskoraid. Egy nagy súly neheztelt meg leltemen,
amint meggyőződés, hogy én inkább nem vagyok képes "költői mű"
vet alkotni. Próbálgat meg. Kétszem valamint, s folytatatom
még ma is; napenkint — nulla dicső fine linea — egy két per inra,
De jót, vagy legalább olyat, mi teljesen kielégít. Be vejelem
-e? az nem tudom, de hogy e folytonos-foglaltság a lelket
enyhíti, az tapasztalásból mondhatom. Érték nem taps, nem je,
altem neje: irok leiki nyugalmamra. —

Azok elvást tehát a "kudves elhunytadai illeső végrea"
deleket, am káromkodj — vagy pauerkedődjál, — csak hogy tegy va,
lauid. Dó kétszem valamint, a mi némileg érdekeltjen. Kindegy
akármű: perlekedés a confistoriumban, huralkodás a gyakorlat,
akármű, csak érdekeltjen, ruganyosság adand lelkednek. Elinté
nehezen meggy, indom. De mindől több lesz az érdekeltő penk: annál
kevesebb jut amak egynek. Dó's még velem is veszik össze
ha veszik — miért irok ily korán s boldog levelet — ez
is karnál. Adj hátát Istennek, hogy hivatali bajaid van,
mak aris is. Nelem bármily nehezségre ezt mindelyer a
tanítás, de ha kiberektem magam, minyára kiragyobben
letem. Ellenben a "küncidő" — ha csak nem újartam —
megölt. Okat igen könnyű eltalálni. Jól tudtad a
gondviselési hogy apró bajokat adott az aubernek: a tyűd
nem s fogfájás karkatós per a hypochondria ellen.
Mig az, faj, nem gondolk a nagyobbra. —

Igyen tyűdpeneket nelem böven adott a "fellegeterelő"
Leixx: "Például, az örökön az fogja: fiam János! ha
már józsa nem lehetje sorább, legy kuptk!" Jól van
istenatyám, mondék, híd ötem az is kitelék; teljes éle,
kemben perenne fia voltam: egy per teltem egy félpustót,
ak is soradás vót (rim arim, jiggew meg); arom pe meg,
embeksem, ha kirívó kenyerelem elerett, az is mindig a
afirov oldalával ezt perba: tehát előre! Ide a nyelék
annak a kuptcsignek, az megfoghasam, majd elbáuk
vele. Az egyetlen nyél, mely nekem korra'ferhető volt — a bira
várás. Mióta it lakom, a bira mindig 10-12 pft volt,
néha több is. Az öfön keefett ötre. Beletenyerekék te,
hát, az én capsámmak jelentékony iskegig: most
febr. körepe sajan vagyunk. s eladhatnam locó s

válto forintért, ha vevő volna. De mint hogy, az nincs,
várom, míg rám doborfodik. Ez is egy tyúkszem.

Pár hettel eelőtt fél fejem — a koponyától az orron
keresztül annakig hajtva — oly igazán s keményen
kapott volt, hogy csaknem orrítottam bele, s néhány
nap jobámat sem hagyhatam el. De már elmúlt, és
így kegyelmesebb. No, ez is megjárja tyúkszemnek.

Itt én kedves Juliska leányom, — még mindig
kicsi ugyan — de már négy nagylány, vagy mint kö-
vösök ejtik: nallán, mert az idén nyilváan tánc-
vigalomban volt. Ezt nem akarom a tyúkszemek kö-
szönéséért.

Itt is volt, hogy ismeretűl kaptam egy levelet
és hogy valakioltam is neki? Azóta nem tudok róla
semmit. Küldöttem neki egy példányt a J. D. verfi-
ből. (Megtörőfodot legelőlebbi alkalommal seljéitai
el nem miláram.) A levélnek is írok már. Mikélyt
a felévet bereszték, a mi néhány nap múlva
megtörőfodot, aronnel írok neki.)

Stáin Károly igen nem volt itt. Most egyre
inja a furelmed verset, — sőt ha a hiv nem ha,
mind, effective meg is hársfodot már. No ett
vkor ember nem gánculhatják, elegei élt a gyant,
nak, az emléleletnek. De ha igaz, hogy a hólgy
kiv elvett, vagy elvett, rangrágó, hín is coquette:
akkor meggyűl Stegény Károlynak a baja vele.

Flavanti itt csak pár nap óta van, aelőtt
erős fagyok jártak. Majd csak megakasztott erre a
telet is. Ohajtom a tavant, — pedig tudom, hogy min-
den nap, minden éjfék közelebb vikk a hangallat,
hoz. Etemmi! hadd járjon le minél előbb.

Igen! a kentefiek ugyan lejártak a papsággal.
Vasárnap itt voltak meghallgatni a Káplánt, ki becsü-
letes, de nagyon körmapi ember. Ülöt vala az nap
delután jobámban: hat egyszer kop! kop! — süllog
be horraim egy köpönyeg, aron máfik; aron bunda
és magyar ujjas, megbunda, meg dolmány stámpa,

rint nyolczan. Ők a franciai deputatio, jöttel egész
meglátni. Persze nem papnak akartak vinni, csak meg,
Felmélni. Kis farbaubau alig uittau nekik helyet atri,
frívesen látnam mégis, beültem veled, a mit lehetett.
Ástád nan törként emlités.

Veresid gyűjtésényerőd melyen hallgat az irás.
Nyomják? s nig se nyomták ki? Nagy abdamarnit az egész
alku? — Ára kirrom, mit nem sokára meg kellene jelenniök.
S arán, edes barátom, ha arok megjelentek, példaul majurbau,
egy kis kirindulás Pestre, a budri vizekre, is talán a
kövösi homokra is, nem harrálla nektek? Erd meg lá,
teletb: nem gondoltortál meg evöl? Fajdalmas lenne a
találkora's, elhírtem, de csak az eljö pereselben. Ha egy
fker a bánat panaszba, könnybe ömölheene ki, hidd el
ak enyhitne mégis. Ottani környezetet talán sokkal
jobbau megprobad már, mintfogy arok társasága üedn
lőleg hathatna rád, rátok. — Kij emberrel — s new
vora emberével — találkora's elmőrna legalább.

Kedves jó komám arony! (nem merem most kicsinél
reverai) higye el, itt is van rokon-^{barátja} érett, ki ma is
sira monnta: a frívesen hasad meg szegény Tompáékéért!
Sójenek! igyetennevel jórakorri, felejtani. Miska ugyan
nehzen wédül, aré tudom; kaplájaja nem lesz, penze uau
leoz, buzája nyahán veszett, szénájak elirtte a szájó,
fleckenast new fílet seb, de utóljára sem kell igen
jót közlőség, nem ararnak vaggogai, telrew, kevisel be,
ethetik. Sójós, sirja, pauanolja ki magat. Remilem;
nincs annyira orrú, hogy meg ne lehetné ere ar ukat.
Tegye meg, kérew, bizony nem lesz ross!

Minke a mi illet: állapotunk a sporokt az igy
törhető. Csala'dom egészséges, Laci ma' csalnem
vly magas, mint a Tompa bátyja. En is megvagyol;
nem a régi baj nélkül, de törhetően.

Deen séged, kedves barátom, aldjon meg: adjon
erőt, nyugalmat. Inj néha valamid, ha másére nem
jóratonai végett. Soluxor vaggot en igy a leveliránál,
mint te most: alig tudom öffekezoisolni. Soluxor hár,
arat is elieper, mig elteimül egy. De megint próbálom,
és nyugodtabb órában sikerül, úgy, a hogy. Fogadjatok
leguwest öleletünket s mindenkori barátságunk
öfinkte nyilvánítását. Isten veled!

igaz barátod
Arany János